

Sygn. akt IV CSK 739/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. M. K., A. A. K. i W. W. K. - następców prawnych C. K.
przeciwko M. K.

o nakazanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka C. K. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 lutego 2011 r., wydanego w sprawie o nakazanie, zarzucając naruszenie art. 898 § 1 k.c. wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na istnienie potrzeby wykładni tego przepisu jako budzącego poważne wątpliwości. Wątpliwości te mają „zawierać się” w odpowiedzi na pytania:

„Czy niesprawowanie przez obdarowanego bezpośredniej opieki nad darczyńcą, przy jednoczesnej świadomości osoby obdarowanej o złych warunkach bytowych i mieszkaniowych zapewnianych darczyńcy przez osoby trzecie, stanowi zachowanie „rażąco niewdzięczne” w rozumieniu powyższego przepisu.

Czy za zachowanie rażąco niewdzięczne można uznać zaniechanie spełnienia obowiązku obciążającego obdarowanego do sprawowania opieki nad darczyńcą”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca powołała się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz jej nie wykazała.

Chociaż twierdziła, że powołany w skardze art. 898 § 1 k.c. budzi poważne wątpliwości, uzasadniając to twierdzenie ograniczyła się do postawienia dwóch pytań dotyczących oceny konkretnych okoliczności faktycznych pod kątem

możliwości zastosowania tego przepisu, całkowicie pomijając argumentację prawną, która miałaby wskazywać, że z jego wykładnią wiążą się konkretne trudności, a ponadto że wątpliwości, które wykładnia ta wywołuje mają poważny charakter. Same tylko pytania, niezależnie od ich charakteru, pozostawione bez dalszej argumentacji, nie są wystarczające do przekonania o tym, że w sprawie wystąpiła przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Zawarty w piśmie mającym stanowić odpowiedź na skargę wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego nie został uwzględniony, jako złożony po terminie, a zatem bezskutecznie (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 167 k.p.c.).

aw

es